

Domnilor,

Vă cer certare că mă adresez dumneavoastră în limba română și nu într-o limbă de circulație universală - dar o fac din teamă să scriind în altă limbă, nu voi reuși să dau sens, în suficiență măsură, cuvântului scris. Așa cum se spune că „dor” este un cuvânt pur românesc intraductibil, tot așa cred că nimeni, indiferent de capacitatea sa intelectuală, nu se va putea exprima precedată mai clar, mai lucid și mai inuentat decât în limba sa maternă. Vă rog, nu luați comparația ca atare, în aparență lipsită de bun simț: dar dacă Shakespeare, printre un absurd joc al întâmplării ar fi fost nevoit să-și astearnă gândurile într-o altă limbă decât engleza, cu siguranță că numele său nu ar fi rămas unic în lume.

Poate că neansa mea de a vă scrie românește se identifică într-un fel cu neansa poporului român, căruia, deși i-a murit vorscul să-și spună domeniile într-o limbă atât de apropiată limbii franceze, i-a fost hărăzit, prin forța împrejurărilor, să vorbească la o altă limbă atunci când s-a adresat lumii. Dar, românii popor român, doar aceasta să-i fi fost unica neansă! Spre nenorocul său, însă, s-au abătut asupra sa atâtea vijelii, de parcă ar fi meritat toate blestemele lumii!! (De aici text anexă) Bine ar fi crezut, de pildă, că acum, la sfârșit de veac, în plină Europă, după atâtea decenii de la ultimul război, când s-au stins atâtea umbre, iar oamenii, vinderati de răni, mitre și atâtea speranțe, au aspirat atât de generoase, va mai exista o țară încă deopotrivă faraonică al Egiptului antic va renaste ca un spectru monstruos? Bine și-ar fi închipuit oare, că Europa sfârșitului de veac douăzeci va mai avea de luptat, chiar în simțul său, cu monștri irationali care - asemenea unor copii bezmetici care în jocul lor noir și-au ales o biată fizicuită spre a o schimba în sodium - la rândul lor își vor alege o țară în care să-și satisfacă draconic poftile dementiale, megalomane, sfidând în sarcasm tot ceea ce este uman?

În lume întreagă s-a întremurat în fața ororilor născocite în

vremea Inchiiziției, cînd somnul rațiunii a ~~scăzut~~ născut
 adevărați monștri. Acum însă, cînd nu se mai poate vorbi
 despre un somn al rațiunii, cînd fata lumii s-a schimbat
 ireversibil, cînd oamenii au reușit să învețe atîtea de pe urma
 ghegelilor semenilor lor, cînd oamenii au ajuns să conceapă
 pînă și legi drastice în privința protecției și ocrotirii animalelor,
 și să-și mai pună închiștii că în perimetrul geografic al Europei
 va renăște - în totul împotriva firii - o nouă Inchiiziție, în
 fata căreia pînă și vechii inchiștori s-ar entenuța?

Dar, de ce să aruncăm cu pietre în altii? Bănuiesc că victimele
 inchiștorilor de atunci tot mai aveau în soi de „libertate”, atîta
 vreme cît încă nu au auzit pînă acum să le fi cerut cineva ca,
 pe lângă chinurile îndurate să mai fie obligate să mai și aplaude
 și să strige în gura mare „Inchiștorul și poporul”, sau „Stima
 noastră și mîndria, Inchiștorul și - de ce nu? - eventual soția!

Eu - nu arde de glumă scriindu-vă aceasta, dar asemenea „versete
 satanice” care trebuie să se facă auzite zilnic spre desfătarea
 „celui mai iubit fiu al poporului”, nu fac decît să biciuiască
 în modul cel mai cinic ceea ce a mai rămas din nervii oame-
 nilor - și așa sătui pînă la refuz de mirunile săvîrșite pînă
 acum de „gînditorul de talie planetară” - și să-și convingă că
 în sfîrșit „iubitul conducător” trebuie într-adevăr să-și aple-
 ce în inimile lor locul atît de rîvnit de „erou între eroii neamului”
 dar în materie de dogmatism, totalitarism absurd și alte și mai sîte...

Au înțeleg, totuși - și cred că pentru oicine ar fi greu de înțeles -
 cum de poate fi denumit „cel mai iubit fiu al poporului” un
 asemenea fiu care după o viață de peste șapte decenii nu a cădat încă
 să învețe, măcar din respect pentru propriul său popor - dară nu
 din dragoste pentru acesta - să se exprime corect în graiul său
 strămoșesc! Și nu înțeleg încă o altă realitate: dară este totuși
 atît de iubit, de ce pînă și strășile învecinate, atunci cînd
 sînt de gîrzi speciale Trece Ibăria la în vîntul sirenelor, trebuie
 să fie blocate și „curățate” de concetățenii săi - adică de chiar

cei care îl iubesc într-adevăr - prin măriri ce vizează de cele
mai multe ori brutalitatea? Crede oare, Ibaria Sa, că străjuie
aprig de piteci - la minte și la suflet - va putea rămâne la nesfârșit
un Gulliver în țara noastră piteci ai săi care pînă și ei, de dragul
mumii „os de os”, nu vor mai accepta la infinit să tremure de frîg
nu numai în casele lor, dar mai ales pe străzi, spre a-l poartă pe acela
care le sunge chiar și părinților lor de la țară nu numai pînă
de la gură, dar și dreptul de a mai locui în țările lor?

Crede oare, Ibaria Sa, că prin incredibile teroare a constituției pe
care a instaurat-o - prin infinite și sofisticate metode de refuz și
condamnate de mult de rațiunea umană - va putea să
răstignească pînă și dreptul de a gândi al oamenilor?

Totă o serie de evenimente petruite în ultima vreme confirmă
faptul că - dacă încă îi mai este în putință să distingă mîi de soți,
dacă și zece de biserici și monumente istorice, să infometeze și să ter-
rorizeze milioane de oameni, să ruineze economia unei țări, să
colce în pieire drepturi consfințite prin constituție - nu sîngur lucru
nu îi va sta în putință niciodată: acela de a reprima gândirea
oamenilor! Într-un moment în care cei mulți, obediți, infometați
și terorizați nu mai nutrean, în marșul lor dramatic, decât vizi
și speranțe
cî se va mai găsi cineva care să spună lucrurilor pe nume, să le mai
sară în ochi, scrisoarea deschisă adresată „celui mai iubit fiu al
poporului” de către cei sase foști lideri ai partidului, personalități de
prim rang ale vieții politice din România, a căzut ca un trăsnet
asupra dictatorului, care s-ar fi așteptat poate la orice altceva, numai
la una ca asta nu! A urmat scrisoarea deschisă adresată aceluiași
- nu doresc să-i pomenesc nici numele - de către un exponent de
frunte al intelectualității din România, a cărui personalitate nu poate
fi contestată de nimeni - poetul Dan Deșliu. La rîndul său, Aurel
Pugoz, Ibruteanu, nu numai un remarcabil om de cultură, dar
și spune, un excelent cunoscător al psihologiei actuale a poporului
român, și-a ridicat glasul împotriva aceluiași și aceluia care nu
numai că batjocorește pînă și ideea de libertate, dar îi permite chiar
„să tropăie” pe nervii și pe constituția oamenilor prin tot ceea ce fac

în numele unor principii care le servesc drept paravan spre a-și
ascunde învinovăția. Din păcate, însă, alții nici nu au mai avut
să vorbească - și amintesc în acest sens și cazul recent al xiaristilor
Potre Ibihași Răcanu și Anton Ilieș de la „România liberă” și Ibihași
Ircanșă de la „România pictorască” și al celor trei tipografi de la
Basa Sciuteii, printre care se află și Alexandru Ibrănoiu - pentru că
strigătul lor a fost înăbușit în „eficiență” „inocență”.

Amenirea celor amintiți, au mai fost și - în siguranță - vor mai fi oameni
care și-au rostit și își vor mai rosti opinii. Se pare că a sosit timpul
ca glauul românilor să se facă auzit în lumea întreagă și - din foină
pentru cei mulți, obidiți, înfometati și terorizati - nu prin „reprezentanți”
lor oficiali care au generat dezastrul și au determinat scăderea pres-
tigiului României în fața lumii.

Putem oameni din lume - din lumea secolului douăzeci, să nu uităm -
și mai pot imagina un erud adevărat: în țara care era considerată
a fi „grânelul Europei”, nu numai alimente de bază strict necesare,
minimul existent, ca zahărul, uleiul și altele sunt „raționalizate”
sever, dar chiar și piinea - „cea de toate zilele”, cum se spune în
rugăciune - se distribuie în cantități de 100 grăme la 300 grame pe
și pentru o persoană! Să fie oare și acesta un mijloc eficient de
combateră a ideilor religioase, astfel încât oamenii, nemaiavând
nici piinea cea de toate zilele, să nu mai creadă în rugăciuni?
Sau, poate „dieteticianul” „neamului” - ajuns într-adevăr de
renume mondial mai ales în ultima vreme - și-a propus să studieze
mai întâi, pe viu, efectele economice - desigur, în favoarea exportului -
ale unor asemenea măsuri iar apoi să se așeze liniștit la masa
sa de lucru din „bojdena” de pe Bulevardul Victoriei Socialismului
și să mai scrie o „broșură” pe care să o ațarne cu satisfacție
în panoplia intitulată „Din strălucita gândire economică a Titanului”?
Mă rog, ~~dar~~ dacă trecem de la aceste presupuneri la certitudinile, ne
vom lovi de un adevăr la fel de dureros: și „raționalizarea ali-
mentelor” - cum îi se spune cu grijă - s-a aplicat pe baza unei dintre
acele hotărâri cu putere de decret care nu au fost date publicității
nici odată, dar care sunt aplicate cu aceeași oarbă furie ca și celelalte
„decree secrete” - ca să le numim așa - în virtutea cărora cetățeanul

poate greși orișind, fără să știe pentru ce, și în consecință poate fi amendat, judecat sau întemnițat. În acest sens, de pildă, cîți oameni nu au avut de suferit de pe urma „delictului” de a fi avut relații cu cel mai puțin renumit contact cu cetățeni străini - atît din țară „capitaliste” cît și din țări socialiste? Cîți oameni nu și-au pierdut casa, proprietate personală, mașina și alte bunuri numai pentru faptul că au preferat să-și salveze conștiința într-o altă țară? Și - în care decret publicat vreodată în vreun ziar s-a scris despre legitimitatea acestei măsuri? De unde poate ști cetățeanul din București - să spunem - să pleșind prin denunț de la întreprinderea falimentară în care lucrează - și care de mai bine de un an nu-i mai poate așigura salariul minim decît în proporție de 60-70 la sută - că nu va mai avea dreptul să lucreze decît în sectorul Agricol Ilfov, a cămii existente rămîne și ea sub semnul întrebării, grație voinței plene de sistematizare rurală?

Apoi, de ce să ne mai mire și faptul că și medicii li s-a stabilit o rată lunară de medicamente și de zile de concediu medical pe care le pot acorda - deci o planificare riguroasă trebuie să existe și în domeniul suferinței bolnavilor - sau că abonatilor telefonici li sînt permise doar două sau trei convorbiri lunare cu străinătatea, probabil, pentru a nu-i surmena prea mult pe cei care le asumă și eventual le și înregistrează și care pe deasupra mai au pe cap și sarcina violării corespondenței?

Republica Ind-Africană, se știe, bate toate recordurile în domeniul nerepectării drepturilor omului; adică, cei de acolo nu au dreptul la demonstrații, au domiciliu fortate în localități pe care nu le pot părăsi, suferă ~~de~~ chiar și de malnutriție. Fără vreo rea intenție, sînt tentați totuși să fac câteva comparații și anume: de foarte multe ori au văzut - și probabil, atî vîsute la televizor cum politicienii regimului dictatorial ind-african sînt nevoiți să se apere de pietre și de alte felurite obiecte care zboară dinspre demonstranți către ei. Ești bine, încercă să faci marea asta și la noi cu „albaștrii” de ~~scrieri~~ sîmbrinscripție! Domiciliu fortate? Nici vorbă la noi! Dar chiar dacă ai un dosar „semnat”, încercă-mă-mă să te mut, nu de la Bacău la Iași, sau de la Urziceni la Rîmnicul Sărat, ci de la București la

dimensiunile reale ale dezastrelor, trebuie neapărat să trăiești acolo, în „aposa de aur” a României de azi.

Sata neagră a Europei continuă să rămână de mai multe ani România și spun aceasta cu toată responsabilitatea și cu toată tristota. Dacă prin absurd, o navă extraterestră ar coborî pe planeta Pământ în misiunea de a investiga gradul de evoluție și civilizație al acestei planete și din nefericire - pentru toți pământeni - ar face-o pe pământul României, ne-am putea imagina, fără dubii, ce rezultate va reveni ea pe planeta-mamă. Dar, revenind pe Pământ, dacă lipsa cronică de alimente din România se reperentează asupra oamenilor prin boli cronice a căror ireversibilitate își pune emblema prin numărul incredibil de suferinși - în egală măsură, adulți și copii - pe care pînă și datele statistice refuză să-i mai cuprindă, lipsa drepturilor elementare ale omului doare cu mult mai mult decât orice și devine o navă de nevîndecat în orice casă. Și nu un medic oarecare poate vindeca o asemenea navă, ei o pot face numai oamenii cărora le stă în putere să respingă răul cu vehemență, să respingă valurile absurde ale conformismului, ale puterii absolute, ale dictaturii. ~~În~~ Se pare că acum lumea întreagă a înteles în sfîrșit că o țară nu poate fi lăsată pradă nalinistilor, deznađeđdii și friei, cu atît mai mult cu cît ea se află în plină civilizație europeană. În acest sens, guvernele țărilor în care respectarea drepturilor omului se află la loc de cinste, șefii de state, toate organismele și organizațiile internaționale care apără aceste drepturi pot avea o contribuție extrem de însemnată, alături de poporul român, în vederea reșurării în drepturile sale legitime a unei națiuni care merita cu prisosință acest lucru. Inițiativa concretă a Belgiei de a adopta peste 40 de sate românești amenințate de bulldozere este nu numai binevenită, atît de umană și poate salvatoare pentru peste un milion de oameni din România, dar este superbă nu numai prin amploarea sa, ci și prin semnificațiile profunde pe care le poate dobîndi un asemenea gest al unui popor - dacă nu atît de numeros - atît de înțelept față de suferințele umane și în același timp

atot de reprobator față de ceea ce se înscrie în anacronismele
 epocii contemporane. Dacă Suedia, Ungaria, Franța, Ierusalim, Britania,
 Elveția, Austria, Germania occidentală precum și alte țări, prin
 generoasele lor inițiativă, prin luările de poziție, prin toate acțiunile
 lor concrete și-au spus la rândul lor cuvântul într-o respectare
 drepturilor omului în România, pentru instaurarea drepturilor
 democratice și libertăților fundamentale, nu începe îndoielă că
 și prin această ele se situează printre marile națiuni ale lumii
 și merită nu numai recunoștința milioaneilor de români, ci
 și a întregii lumi.

Fie ca veghea rațiunii să rămână mereu trează, fie ca
 osârmenele apăsătoare să nu mai fie necesare nicicând!

CONSTANTIN BALACCIU - Jurnalist

Data
eliberării
17.11.85

Semnătura titularului

LEGITIMAȚIE Nr. 21
BALACCIU
CONSTANTIN
 reprezintă redacția noastră în calitate
 de Redactor
Principal

Adrian Balacciu

flacăra

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ

Plaza Scîntei nr. 1 BUCUREȘTI

POSESORUL ACESTEI LEGITIMAȚII
 SE BUCURĂ DE TOATE DREPTURILE
 ȘI ÎNLESNIRILE LEGALE, ÎN FAȚA
 ORGANELOR DE PARTID ȘI DE STAT

1985

1986

1987

1988